

[Poul Møller.]

om det også kan blive til beundring for en rekord for blot at sidde, er vel mere tvivlsomt, især hvis landet lider skade derved.

Regeringen kan se tilbage på en række år med gode kår. Den udvidede samhandel i verden har været en løftestang for os. De lave råstofpriser, som perioden har været præget af, har givet os et glimrende bytteforhold, der har gjort det muligt for et råvarefattigt land at sælge forædlede landbrugsprodukter og højt forarbejdede industrivarer til lønnende priser, og den almindelige velstandsstigning i hele den vestlige verden er heller ikke gået vore døre forbi. De gode tider er derfor kommet stort set af sig selv. De tilbageslag, vi har haft, skyldes mere vor egen manglende handlekraft og forsømmelser end vanskeligheder, der har mødt os udefra. Det gælder kriseåret 1961-62, hvor bunden blev slået ud af de gode tider ved en mageløs forøgelse af de offentlige udgifter, samtidig med at en alt for voldsom indtægtsstigning fik lov til at brede sig i samfundet. De økonomiske og politiske letsindigheder måtte betales med nye skatter, først og fremmest indførelse af omsætningsafgiften. Mit parti viste dengang, at vi af hensyn til landets økonomi var rede til at være med til at betale regningen for et gilde, vi ikke havde deltaget i, men vi nærer ikke tillid til den statsministerielle helhedsløsning, der kom senere. Den var for meget til gavn for den ene part til, at den med rette kunne kaldes en helhedsløsning, hvis der i et så fint ord skal ligge en afvejning af hensynet til helheden. Vi ser da også nu, at helhedsløsningens sidste lønforhøjelser på ny har bragt os ind i en økonomisk ustabil tilstand, ligesom den har medført fornyede pris- og skatteforhøjelser. Hvis man derfor forud for folketingsvalget den 22. september skal besvare spørgsmålet, om regeringen har evnet at leve op til de gode tiders vilkår og forpligtelser, bliver vort svar et nej. Vore vanskeligheder skyldes dens forsømmelser, og vor uløste problemer skyldes for en dels vedkommende dens fejlgreb.

I et demokrati går man til valg for at tage stilling til den siddende regering og dens politik og for at afgøre, om der skal tilvejebringes en ny regering og en ny poli-

tik. Kan valget den 22. september give os en ny regering? Næppe nogen demokrat vil benægte, at det er sundt af mange grunde, om regeringsmagt og regeringsansvar med visse mellemrum veksler mellem de demokratiske partier, og spørgsmålet, om valget den 22. september kan føre til et regerings-skifte, optager derfor mange.

Ser man på det nuværende folketings sammensætning, og tænker man på folketingsvalget i 1960, er det klart, at der består en umiddelbar fare for, at den nye regering, vi vil få, bliver baseret på et rent socialistisk flertal her i tinget. Socialdemokratiet og socialistisk folkeparti mangler efter folketingsvalget i 1960 — ikke efter stillingen i dag, men efter folketingsvalget i 1960 — siger og skriver ét mandat i at have flertal. Siden er det jo gået det ærede medlem hr. Aksel Larsens parti, ligesom det gik med „the ten little nigger-boys“: de er faldet fra én efter én, men det er muligt, at valget kommer, inden de helt er forsvundet.

Det konservative folkeparti vil gøre alt, hvad vi formår, for at hindre et valgresultat, som giver et socialistisk flertal. Efter vort skøn vil det være den største ulykke, som kan ramme vort folk for tiden. Det er os i den forbindelse ingen trøst, at statsministeren flere gange har hævdet, at der ikke kan etableres et samarbejde mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Det er ingen trøst, ikke fordi vi betvivler, at statsministeren ikke vil et sådant samarbejde, men fordi vi ikke kan se, hvordan han i den situation kan undgå at gennemføre sit partis program. Det har været en stadig beroligelse for det danske folk, og jeg tør vel også sige det danske socialdemokrati, at det ikke hidtil har risikeret at skulle gennemføre sit program til punkt og prikke i hvert fald, men hvis der er et flertal i tinget for det, og hvis socialistisk folkeparti fremlægger de socialdemokratiske programpunkter i forslagsform, er socialdemokratiet i den ulykkelige situation, at det ikke længere har undskyldning for at føre en anden politik end den, der står i dets program.

Vi har f. eks. det ærede medlem hr. Peter Nielsens ord herfor, da det drejede sig om fradragsretten. Så sent som den 17. marts